

Dimman kom så fort att de genast tappade bort varandra, trots att de nyss gått nästan i bredd.

- Var är ni? sa Bea oroligt.
- Jag är här, svarade Asta.
- Här! ropade Cesar.

Bea famlade runt med händerna och hittade Cesars jacka och Astas hand.

- Vi måste hålla ihop nu, sa Bea.

Ta tag i min väska, så går jag först. Men hon hann bara några få steg innan hon stannade tvärt.

Något stort kom mot dem, som en skugga i dimman.

Det är måndagsmorgon, klockan 08:00. Asta gör sig klar för att gå till skolan. Men hon har lite ont i huvudet, fast i dag ska de till ett museum. Det museumet där guldnnyckeln ligger. Asta är peppad!

- Mamma! Jag går nu, ropar Asta, men hon väntar inte på svar.

Asta, Bea och Cesar möts vid korsningen. Asta har fått mer ont i huvudet och är trött, men hon säger inget.

- Det ska bli såååå kul! säger Bea med en drömmande ton.

- Ja! Jag längtar! säger Cesar.

Asta är tyst.

- Vad är det Asta? frågar Bea.

- Nej, inget, svarar Asta.

- Har alla med sig matsäck? Olle står i mitten

av klassrummet och kollar så att alla har med sig det som de ska.

- Ja! ropar alla i kör.
- Men kan vi gå nu? säger Sam ivrigt.
- OK! Vi samlas på skolgården.

Alla går ut ur klassrummet, men Asta stannar kvar.

- Jag känner mig sjuk, säger hon till Olle.

- Vill du gå hem?

Asta nickar.

Det första Asta gör när hon är hemma, är att gå till spegeln. På senaste tiden har hon pratat med Olivia ofta.

- Olivia! Olivia! Asta ropar in i spegeln.

- Hjälp mig! Jag behöver hjälp! Den gamla damen ser rädd ut.

Asta blinkar en gång, och så är Olivia borta. Vad hände?

Efter middagen ringer Asta till Bea och Cesar. Hon berättar om vad som hände vid spegeln.

- Vi måste undersöka det där, säger Cesar. Kan vi komma till dig?

- Ja, det är okej. Jag känner mig ändå frisk, säger Asta.

- Olivia! Olivia! nu ropar alla 3 barnen in i spegeln. Helt plötsligt kommer hon fram. Men hon bara stirrar rakt fram.

- Eh, hej Olivia, får Asta fram.

Men Olivia gör inget. Hon blinkar inte ens.

Asta, Bea och Cesar tittar på varandra. Vad ska de göra nu?

- Hjälp mig, Olivia har börjat röra på sig.

- Med vad, frågar Bea.

- Min syster Berta har tagit min magi, så jag kan inte styra mina krafter.

- Oj...

- Men kan ni snälla hjälpa mig? snälla, ber Olivia.

- Okej. Men då måste du berätta mer specifikt vad vi ska göra, säger Cesar.

- Vi hinna inte, svarar Olivia snabbt. Säg bara om ni vill hjälpa mig.

Barnen tittar på varandra igen. Asta nickar långsamt och osäkert.

- Ja, vi vill hjälpa dig, säger Asta.

Barnen hinna inte räkna till 3 innan de sugas in i spegeln.

Duns och brak! Barnen landar i en mörk skog. Dimman kom så fort att de genast tappade bort varandra, trots att de nyss gått nästan i bredd.

- Var är ni? sa Bea oroligt.

- Jag är här, svarade Asta.

- Här! ropade Cesar.

Bea famlade runt med händerna och hittade Cesars jacka och Astas hand.

- Vi måste hålla ihop nu, sa Bea.

Ta tag i min väska, så går jag först. Men hon hann bara några få steg innan hon stannade tvärt. Något stort kom emot de, som en skugga i dimman.

- Vv... vad ä...rr ddeett d...rr!! sa Bea ynkligt

som nyss varit så modig.

-V.V.Vaaaadd ska vi göra? stannade Asta.

-SPRINGA!!! ropade Cesar.

De sprang som om de aldrig gjort något annat. Efter ett tag stannade de.

-Puh! det där var nära ögat, sa Asta.

-Ja, svarade Bea.

-Vad ska vi göra nu? frågade Cesar.

-Vet inte, svarar Asta.

Då kommer Olivia fram. Hon ser typ ut som ett spöke.

-Vad ska vi göra?! frågar Bea till Olivia

-Gå dit åt, Olivia pekar rakt in i skogen.

-Men monstret är ju där inne! säger Bea.

-Jag vet, men monstrets hjärta behöver jag. För att då kan jag få tillbaka mina krafter.

-Hur i hela världen ska vi kunna ta det?! säger Cesar.

-Om monstret ser sin egen spegelbild blir det till sten.

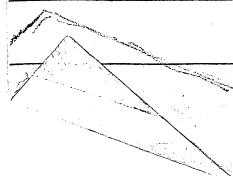
Asta, Bea och Cesar börjar gå mot skogen. De går väldigt långsamt.

-Där är monstret! viskar Asta.

Och hon har rätt. Där framme sitter monstret. Det är stort och svart. Det har stora blanka ögon och rufsiga päls. Då tittar det upp och springer mot de.

-HJÄLP!!!!!!! skrek alla 3.

De sprang iväg igen. När de sprungit ut ur skogen stannade de.

-Vänta. Nu sprang vi iväg igen. Vi måste gå på monstret, sa Bea.

-Ååå! jag orkar inte. Det är FÖR läskigt, svarar Asta

De går in i skogen igen. Monstret sitter där och kollar på barnen. Det springer mot de men Bea och Cesar hinnet gå åt sidan. Monstret kastar sig över Asta.

Det blir helt svart. Asta hör Bea och Cesar ropa på henne, men ljudet låter så långt bort.

- Jag är säkert död, tänker Asta. Jag hann aldrig säga hej då till mamma, pappa, Sigge, Ole, Teddy, Olivia, alla mina klasskompisar, Bea och Cesar. Varför gick jag med på det här?

- Asta! Asta! ropar Bea och Cesar.

Hon vaknar till och hostar.

- Tur! Jag var inte död! säger Asta lättat.

- Det är fortfarande inte säkert här. Monstret kastade sig på dig. Jag och Cesar hann smita, men du låg kvar och svimmade. Vi sprang iväg för att locka med oss monstret, sedan lurade vi bort det och sprang tillbaka till dig, berättar Bea.

Då kommer den gamla damen fram.

- Jag tror ni behöver hjälp, säger hon.

- Ja! snälla hjälp oss, säger Cesar med sina hundvalpsögon.

- Ni har glömt bort mitt råd, säger Olivia.

- Vad var ditt råd? frågar Bea.

- Om monstret ser sin egen spegelbild blir det till sten.

- Aha! Just de, säger barnen i kör.
 - Var ska vi hitta en spegel? frågar Asta.
 - Jag har med min mobil, säger Cesar.
 - Bra! nu letar vi efter monstret, säger Bea.
- De går in i skogen för fjärde gången. Det känns som om det är hundratusen fjärilar i Cesars mage. Han håller mobilen hårt i handen. Då ser de monstret. Cesar springer fram och håller fram sin mobil. Han är inne på kamera.
- Hoppas att det funkar nu, säger Asta. Jag håller tummarna.
- Och visst funkar det. Monstret tittar in i Cesars mobil och förvandlas till sten.
- Jippi! yes! Bea kommer fram och dansar.

Efter att de dansat färdigt tar de monstrets hjärta.

=Vi måste till Olivia nu, säger Asta.

- Var är hon?, säger Bea.

Då kommer hon fram.

- Har ni det? frågar hon.

- Ja, här, säger Cesar och tar fram hjärtat. Olivia tar emot det. Hon blandar, och då händer något. Marken som innan varit svart och dött får vackra blommor och alla träden får vackra blad.

- WOW! säger Asta.

- COOLT! säger Bea.

- Dubbelwow! säger Cesar.

Olivia tittar på barnen.

- Tack, säger hon och ler.

- Det var så lii, hinner Asta säga. Sedan är de hemma.

- Oj! Det där kallar jag äventyr, säger Bea. Asta tittar på klockan. De har knappt varit borta i en minut.

- Konstigt. Vi har inte ens varit borta i en minut, säger hon.

- Sedan bestämmer de att inte prata om äventyret för någon. De skulle ändå inte tro de!

S L U T ♡